

JOSIE SILVER

*O iarnă la
New York*

Traducere din limba engleză de
ANDREEA IANCU

NEMIRA

Editor coordonator: Anamaria MANOLESCU
Coperta: Penguin Random House
Prelucrare copertă: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Anamaria MANOLESCU
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Corector: Anca DOICIN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SILVER, JOSIE

O iarnă la New York / Josie Silver ; trad. din lb. engleză: Andreea Iancu. - București:
Editura Nemira, 2024
ISBN 978-606-43-1972-2

I. Iancu, Andreea (trad.)

821.111

Josie Silver
A WINTER IN NEW YORK

Copyright © Josie Silver 2023

First published as A WINTER IN NEW YORK in 2023 by Penguin General. Penguin General
is part of the Penguin Random House group of companies.
All rights reserved.

Copyright © NEMIRA 2024, pentru prezenta ediție în limba română.
NEMIRA FICTION este o colecție a Editurii **NEMIRA**

Tiparul a fost executat de tipografia PAPER PRINT INVEST

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1972-2

VALENTINE'S DAY

*Librăria Logan, Lower East Side,
New York*

Știi când într-un film urmează o scenă importantă, pentru că imaginile se derulează cu încetinitorul, pentru a crește efectul dramatic, iar tu îți ții respirația, întrebându-te dacă personajul de pe ecran va reuși să sară peste prăpastia în flăcări ce s-a căscat între zgârie-nori sau dacă va reuși să prindă vaza neprețuită înainte de a se face țândări. Simt că cineva a apăsat butonul de derulare cu încetinitorul în viața mea în momentul în care întind mâna să apuc ultimul exemplar din cartea pe care o așteptam de un an, și altcineva, de alături, face exact aceeași mișcare, exact în aceeași clipă. Îi văd mâneca hainei și mă arunc, fără pic de eleganță, ca un alergător în cursa de ștafetă, care își întinde brațul să apuce bățul, pentru că victoria e singura opțiune posibilă. Ating cu vârfurile degetelor coperta, un *contact* în toată regula, dar *nu, nu, nu*, brațul persoanei, brațul *lui* este mai lung, fir-ar să fie, și simt cum, în ultimul moment, cartea alunecă dintre degetele mele într-ale lui.

— Dar am atins-o!

Nu pot împiedica cuvintele să iasă, în timp ce, din cauza panicii, trag de un șirag imaginar de perle de la gât. Cartea aia era cadoul de Valentine's Day pe care intenționeam să mi-l fac și, ținând cont prin câte-am trecut, îl meritam din plin.

Când s-a întors spre mine, fața lui afișa o falsă inocență.

— Am ajuns aici prima, am bombănit ca un copil dezamăgit că a fost eliminat la Scaunele muzicale¹.

Tipul a întors cartea și a început să citească textul de pe coperta patru.

— Îmi pare rău. Nu te-am văzut.

S-a concentrat din nou asupra cărții, semn clar că interacțiunea noastră luase sfârșit, și am privit în jur căutând ajutor, convinsă că cel puțin o persoană fusese martoră la *crima din librărie* care tocmai se petrecuse. Te aștepti la genul acesta de confruntare pentru ultimul pahar de șampanie la o nuntă sau pentru singurul biscuit rămas la ședințele de luni dimineață, dar suntem *iubitori de carte*, pentru numele lui Dumnezeu. Noi nu ne comportăm așa. Ceea ce însemna probabil că tipul ăsta nu era un iubitor de carte, așa că poate mai exista o șansă să câștig lupta.

— Scuză-mă.

Îmi dreg vocea de parcă urmează să fac un anunț important.

Se uită din nou la mine, cu ochi negri și întrebători. Nu-i pot descifra expresia, dar mi se pare că încearcă să mascheze un zâmbet victorios și îmi displace tipul și mai tare. Categoric *nu* e un iubitor de carte.

— Probabil că n-o vrei.

Fac semn către carte.

— Cartea, adică. E ultima dintr-o trilogie și nu are niciun sens s-o iei dacă nu le-ai citit pe celelalte două.

Privesc disperată spre raftul cu bestsellere și pun mâna pe cea mai recentă carte a lui Lee Child.

— Încearc-o pe-asta. Toată lumea îl iubește pe Jack Reacher. E exact ca filmul, știi, cel în care Tom Cruise reușește cumva să fie Reacher, deși e cu cel puțin treizeci de centimetri prea scund pentru rol. Cu excepția faptului că e mai bună, evident, pentru că-i o carte.

Vorbesc de parcă aș fi complet idioată, iar el se uită de la cartea pe care o ține în mână la cea din mâna mea.

¹ Joc în care mai mulți copii dansează în jurul unui număr mai mic de scaunele și sunt nevoiți să-și găsească rapid un loc când muzica se oprește brusc. Cel care nu reușește e eliminat (n. red.).

— Totuși nu e o regulă, nu? oftează el. Adică nu se întâmplă mereu ca o carte să fie mai bună decât filmul.

Îmi duc mâna la inimă, învinsă de adevărul de necontestat pe care tocmai l-a rostit.

— Așa e, nu e.

Dau din cap cu putere.

— Refuz de fiecare dată să mă uit la *Soția călătorului în timp*, știi, pentru orice eventualitate...

Schițează un zâmbet politicos, iar eu împing spre el cartea lui Lee Child, ca o încurajare tacită.

— Deci îmi recomanzi să iau ceva din seria Jack Reacher, din care fac parte deja peste douăzeci de cărți, decât să citesc partea a treia dintr-o trilogie?

— Da, dar cărțile astea pot fi citite și separat.

Bat darabana pe coperta lui Lee Child și încerc să nu las să mi se simtă enervarea în voce.

— Nu trebuie să le fi citit și pe celelalte ca să te poți bucura de asta.

— Pe când în cazul ăsteia...

Întoarce cartea cu coperta în sus.

Simt cum mi se oprește în gât un geamăt aproape dureros. Am studiat coperta online de nenumărate ori, căutând indicii despre cum se desfășoară povestea finală. Designerii care fac copertele sunt diabolic de inteligenți în a ascunde indicii în ilustrații complicate. Totul face parte din atracția cărții.

— Lucrurile sunt extrem de complicate, spun eu. O poveste încălțită, întinsă pe trei volume, nicio șansă să te prinzi pe parcurs. Practic, ar fi ca și cum ai citi în franceză.

— Franceză zici?

Brusc, am o bănuială că va începe să vorbească fluent în franceză.

— Sau neerlandeză, sau chineză, sau swahili. Practic, ar fi imposibil.

— Totuși, coperta e bună.

O privește mai atent.

— Țsta e un iepure?

Nu mă pot abține. Mă uit și eu. Are dreptate, fir-ar să fie! Încerc să nu mă gândesc ce înseamnă asta în economia poveștii.

— Aici n-o să dai peste niciun iepure. Răsfoiesc paginile cărții de Lee Child de parcă aș fi un magician care mânuiește niște cărți de joc. E plină de curse de mașini, urmăriri și replici scurte.

Încerc să fiu cât mai convingătoare, chiar dacă nu am citit nicio carte din seria Jack Reacher ca să știu despre ce e vorba.

— *Lapin*, spune.

Înclin capul nedumerită.

— Așa se spune la iepure în franceză.

— Știi cum se spune și în swahili?

— Ar fi de-a dreptul amuzant să știu. Dar, din păcate, nu. Ce știu totuși e faptul că iepurele ăsta e mai mult decât un iepure, spune el bătând cu degetul în copertă. Ar putea sugera faptul că Steph va descoperi o rețea de tuneluri sub castel sau poate ceva mai subtil, cum ar fi că va fi nevoită să se avânte în necunoscut pentru a o salva pe Estelina?

Umerii mi s-au lăsat sub haina groasă de iarnă, pe măsură ce înțelegem mesajul lui. Nu avea de gând să renunțe la carte. Expresia victorioasă de pe fața lui era desprinsă direct dintr-un scenariu scris de David Rose. Zâmbea dând din cap, scaldându-se în momentul lui de glorie. I-am cerut scuze în gând lui Lee Child în timp ce puneam cartea înapoi pe raft. Cred că putea suporta lovitura.

— Poți încerca și tu seria Jack Reacher oricând, a spus. Am auzit că e plină de replici scurte.

Îmi doream mai mult decât oricând să-mi vină în minte o replică scurtă și la obiect, dar ceea ce mi-a ieșit pe gură a fost departe de așa ceva.

— Știi ce? Ia cartea. Ia. Naibii. Cartea. E OK. De fapt, fix asta-i povestea vieții mele.

Simt cum face un pas în spate în timp ce își trece mâna peste bărbie, privindu-mă. Luminile din librărie scot în evidență strălucirea aurie a verighetei de pe degetul lui, înfuriindu-mă și mai tare, din motive care nu au nimic de-a face cu străinul ăsta dintr-o librărie, pe care îmi vărs nervii.

— Ia cartea, pe care probabil nici n-o să ai timp s-o deschizi astăzi pentru că o să-ți scoți soția la o cină *fancy* pe Empire State Building sau o să stați pe o pătură în carouri într-o camionetă, uitându-vă la stele sau, nu știu, orice alt rahat la fel de banal care se face de Valentine's Day.

Vocea mi-a devenit neplăcut de stridentă, iar expresia lui s-a crispat în timp ce privirea i s-a îndreptat spre inelul cu sigiliu în formă de inimă care fusese al mamei și pe care-l purtam pe degetul inelar.

— Ei bine, sper că soțul tău are mai multă minte decât să se aștepte la vreun rahat banal de Valentine's Day din partea ta.

Expresiile mele englezești sună ridicol pronunțate cu accentul lui newyorkez și îi simt judecata ca pe-o palmă usturătoare.

— E mort, dacă ții musai să știi, și nu aveam decât un singur plan pentru seara asta. Să stau pe canapeaua mea de rahat din apartamentul închiriat și să citesc cartea asta, iar acum, din cauza ta și a brațelor tale lungi, nici asta nu mai e posibil.

Pare de-a dreptul îngrozit, lucru absolut de înțeles, și-mi cere scuze în propoziții scurte și sacadate, împingând cartea în spațiul dintre noi, dar m-am dus deja prea departe pe tărâmul standardelor morale înalte pentru a mai putea întinde mâna s-o iau. Aerul devine irespirabil, așa că mai pufnesc o dată furioasă și ies din librărie ca un nor de vijelie, răscolind și dărâmând în drum teancuri de hârtie cu inimioare.

Rahat. Am făcut ditamai scena. De ce am spus toate astea?

Rușinea care mă cuprinde mă înfurie și mai tare. Una e să încerc să-mi conving creierul că Adam Bronson e mort, astfel încât să nu mă mai uit în permanență peste umăr, și cu totul altceva e să-i spun asta cu voce tare unui străin într-o librărie. Mai ales când adevărul adevărat e că, deși Adam e mort pentru mine, el e încă în viață, n-a fost niciodată soțul meu și, chiar în acest moment, e cu siguranță monstrul din viața altcuiva pe undeva, prin Londra. Îmi trag căciula cu dungi albastre și albe peste urechi și îmi îngrop fața îmbujorată în fular, în timp ce alunec și patinez către casă de-a lungul trotuarului. Ar fi trebuit să stau în casă astăzi. Mă doare inima prea tare ca să pot suporta vitrinele pline cu trandafiri strălucitori și felicitări roz grețose. Valentine's Day îmi răscolește toate traumele. O sărbătoare fabricată, ce pare a fi fost proiectată special

pentru a-mi reaminti toate deciziile proaste pe care le-am luat în viață și consecințele lor groaznice. În ultimii ani am călătorit în iad și m-am întors, trecând de la o stea în plină ascensiune a scenei bucătăriei londoneze la o femeie înspăimântată de propria umbră. Sau, ca să fiu mai blândă cu mine însămi, o fiică singură, îndurerată, care s-a trezit ținta unui bărbat autoritar, ce i-a demontat viața bucată cu bucată și aproape c-a făcut-o prizonieră în casa lui. Am avut nevoie de un curaj herculeean pentru a scăpa de-acolo, cu atât mai mult pentru a rezerva un bilet doar dus către New York. Am aterizat aici acum șase săptămâni cu toată averea mea înghesuită în câteva valize ponosite, agățându-mă cu încăpățănare de ultimele fărâme de demnitate care mi-au mai rămas.

De fapt, în seara asta nu vreau să privesc stelele stând într-o camionetă sau să iau cina pe Empire State Building. Mă bucur că le pot lăsa drăgălășeniile astea femeilor mai puțin înverșunate, precum Meg Ryan. Și da, știu că referințele mele la comedii romantice din anii optzeci sunt demodate și că există un milion de filme mai noi și la modă pe care le-aș putea cita. Nu-mi voi actualiza lista totuși, pentru că amintirile legate de momentele în care am văzut acele filme cu mama, în timp ce mâncam gelato făcut în casă din bolurile ei vechi din melamină roz, sunt adezivul care îmi ține ființa adunată. Poveștile ei despre oraș, povești care îmi plăceau atât de mult, m-au adus aici pe o aripă de vis și rugăciune, o nostalgie fantezistă inspirată de Sinatra, că dacă ea a reușit aici, atunci poate c-aș putea reuși și eu. Un nou început într-un loc nou, unde unde fostul meu, mort pentru mine, nu mă poate deranja. Otez și decid să mă liniștesc cu privire la acea minciună, promițându-mi în gând să n-o mai rostesc niciodată. Cel puțin i-am spus-o unei persoane complet necunoscute.

ŞAPTE LUNI MAI TÂRZIU...

1

— Am avut dreptate sau nu?

Bobby mă ia de braț și trecem împreună pe sub arcul luminat în roșu, verde și alb, pe care scrie *Bine ați venit în Mica Italie!* Locul e o forfotă de tarabe, ritmuri muzicale diferite, arome îmbietoare și mulțimi de oameni, cât vezi cu ochii.

Proprietarul locului în care stau, și cel mai bun prieten al meu totodată, mi-a forțat mâna să-mi petrec după-amiaza cu el la Sărbătoarea de San Gennaro – un festival gastronomic și cultural italian, pe care, potrivit lui Bobby, newyorkezii îl așteaptă cu nerăbdare în fiecare an. Cunoscându-mi dragostea pentru mâncare, e aproape singurul argument suficient de puternic pentru a reuși să mă scoată din siguranța apartamentului meu în perioada asta. Nu exagerez deloc când spun că, de când am apărut în pragul casei lui cu nouă luni în urmă, am devenit o pasăre newyorkeză de casă. Am ajuns tânjind după o schimbare, visând la New Yorkul pe care îl cunoșteam doar din filmele preferate ale mamei. E de tot râsul, dacă stau să mă gândesc bine, dar eram convinsă că am o șansă să primesc o slujbă într-o bucătărie, să fac sendvișuri cu pastramă la bistroul Katz sau la vreun local mititel care să mă aștepte exact pe mine în bucătăria forfotitoare de la Plaza.

S-a dovedit că niciunii nu aveau posturi disponibile. N-am avut destul curaj cât să stau la bistroul Katz suficient de mult timp încât să pot întreba – șirul de oameni care așteptau să cumpere mâncare era atât de lung, încât ieșea pe ușă și înconjura clădirea. Totuși, The Very Tasty Noodle House făcea angajări. Bobby Han nu moștenise de prea multă

vreme clădirea, de la penthouse-ul elegant în care locuia la ultimul etaj până la restaurantul în cumpănă, cu specific asiatic, de la parter, și nu atinsese nici măcar o dată un wok în toată viața lui. Îmi place să cred că spiritul genialei mele mame m-a însoțit în timp ce străbăteam străzile întunecate ale New Yorkului, proaspăt coborâtă din avion, și primeam refuzuri restaurant după restaurant. Instinctul orb m-a călăuzit de-a lungul străzii Chrystie și direct în calea lui Bobby Han, care exact în acel moment lipea în geamul prăfuit al restaurantului său un anunț de angajare. În mai puțin de o oră acceptasem nu doar slujba, ci și cheile de la apartamentul minuscul și demodat de sus, eliberat recent de mătușa lui, Regina Tăiețelor. Locuința mea e situată între apartamentul pe care Bobby îl împarte cu soțul lui, Robin, și restaurantul de la parter, un filtru care absoarbe tot zgomotul și mirosurile de la bucătărie, astfel încât ei să poată trăi în pace, fără nicio urmă de duhoare de ulei de arahide în haine sau în cearșafurile lor din bumbac egiptean.

Ceea ce nu am realizat atunci, în prima zi, a fost faptul că tocmai dădusem peste cea mai mare dragoste platonice a vieții mele. Bobby s-a dovedit a fi cel mai bun prieten și frate mai mare, totul ambalat într-un singur pachet minunat, gălăgios și sarcastic, pulbere de aur umană, nu mai bun pentru o fată singuratică ce o ia de la capăt la mii de kilometri depărtare de casă.

Cerul încărcat cu nori de ploaie din după-amiza asta nu știrbește cu nimic atmosfera de festival, în aer se simte o energie molipsitoare, un zumzet care-i poartă pe oameni de la un stand la altul, degustând, savurând, oftând colectiv de plăcere.

— Ai avut mare dreptate, îi răspund eu, cufundându-mă în culorile și zgomotele sărbătorii. Vreau să încerc din toate.

Ne oprim pentru a admira statuia de aur a Sfântului Januarius, sfântul care patronează orașul Napoli, un scurt moment de liniște înainte de a ne lăsa purtați de-a lungul străzii, prin mulțime.

— Trebuie să începem cu cârnații, spune Bobby în timp ce mă direcționează către un stand uriaș, împodobit cu stegulețe fluturânde ale Italiei.

Inelele de cârnați sfârâie pe grătare uriașe, gata să fie tocați și îngrămădiți în chifle, împreună cu grămezi alunecoase de ceapă și ardei.

Privesc fascinată cum în spatele grătarului un tip cu șorț rotește cârnații cu mișcări rapide și pricepute, iar un altul îi mărunțește și umple sendvișuri, afișând încrederea de sine a cuiva care a mai făcut asta de un milion de ori până acum.

— Adevărata mâncare a zeilor, spune Bobby în timp ce comandă două sendvișuri.

Sunt cât se poate de pregătită când îl iau din mâna lui. E exact cum mi l-am imaginat, doar că de vreo sută de ori mai bun.

— Dacă mănânc tot ăsta, mă satur, îi spun.

Bobby a mâncat deja mai mult de jumătate din al lui.

— Și, cu toate astea, o să-l mănânci, nu-i așa?

Dau din cap că da și nici măcar nu-mi pare rău. Are gust bogat și afumat. Raiul într-o chiflă. Mergem mai departe și mâncăm, cufundându-ne în atmosferă, iar sunetul generatoarelor care se aud zumzând înfundat pe fundal sporește atmosfera de sărbătoare. Oamenii strigă și râd, o forfotă ca de zi de târg, iar eu mă simt relaxată, bucurându-mă de schimbarea de decor. Și ce decor spectaculos! Șiruri strălucitoare de lumini se întind pe deasupra capetelor noastre de la o clădire la alta, iar toți oamenii care roiesc aici, dedesubt, sunt veniți pentru același lucru – să sărbătorească. Totul în jur vorbește o limbă pe care inima mea de bucătar o înțelege și mă șochează să-mi dau seama cât de mult îmi lipsește să creez feluri noi de mâncare și să simt acea bucurie de a-i vedea pe oameni mâncând. A găti bol după bol de tăieței e liniștitor într-un fel, dar nu fac altceva decât să imit originalitatea mătușii lui Bobby, mai degrabă decât să pășesc pe propriul drum sau să inventez propriile feluri de mâncare. Să fiu în preajma acestei creativități și bucurii culinare mi-a reamintit ce m-a atras de la bun început în bucătărie: căldura, graba și agitația, satisfacția profundă. Toate îmi lipsesc visceral. Altă parte din mine pierdută temporar din cauza lui Adam Bronson. Sunt multe astfel de părți: cariera mea, valoarea și încrederea în mine, toate detaliile care mă făceau să fiu eu însămi. Mi le imaginez pe toate așezate pe rafurile unui birou al emoțiilor pierdute, așteptând să le recuperez. O voi face. Fac deja asta. Încet, dar o fac.

După sendvișuri continuăm cu cannoli umpluți cu ricotta dulce și mă aplec spre Bobby râzând plină de încântare.

— E cea mai bună idee pe care ai avut-o până acum!

— Mai am o grămadă. Doar să dai un semn.

Îmi place la nebunie felul lui de a fi, atât de puțin băgăcios. E un companion grozav. Știu că își face griji pentru mine că ies prea puțin. Probabil are dreptate. De fapt, stomatologul e în fruntea listei de persoane cu care socializez. Și nu c-aș fi o persoană căreia să-i placă să se izoleze, dar eram într-o stare deplorabilă când am ajuns la New York și durează ceva până îmi revin. Poate că din exterior pare că mă izolez, mai ales pe fondul agitației din New York, dar pentru mine a fost terapeutic până în momentul acesta. Îi am pe Bobby și pe Robin și mai e și Shen, nepoata lui Bobby. E genul ăla de adolescență de nouăsprezece ani care, dacă ar vrea, ar putea face înconjurul lumii într-o singură noapte, dar preferă să-i servească pe clienții din restaurantul lui Bobby între cursuri și să iasă la dans în fiecare seară. Mai avem și o bucătăreasă destul de bună, gata mereu să-mi țină locul dacă am nevoie de o seară liberă, ceea ce nu se întâmplă foarte des. Și să nu uit de Smirnoff, care practic nu e nici pisica mea, nici a lui Bobby. Locuia în clădire cu mult înainte să ajungă acolo vreunul dintre noi și se pare că are dreptul să-și pună fundul blănos și portocaliu oriunde are chef. Uneori alege vechiul meu fotoliu verde, alteori stă întins cât e de lung pe pervazul lui Bobby și privește în jos la forfota străzii. Mai sunt și zile în care nu apare deloc. Îmi place să mi-l imaginez cutreierând scările metalice de incendiu, care sunt prinse în zigzag pe exteriorul clădirilor, sau vizitând câte o persoană elegantă pentru o aventură de-o noapte. În realitate, probabil stă întins pe canapeaua cuiva, mâncându-i mâncarea – e destul de lipsit de scrupule când vine vorba să ia ce crede că i se cuvine. Toți ar trebui să avem puțin din caracterul lui Smirnoff.

Muzica izbucnește cu putere din difuzoare și Bobby mă trage de mână să ne lăsăm duși de valul mulțimii, în timp ce cântă destul de impresionant refrenul de la „That’s Amore“.

— Trebuie neapărat să vezi asta, spune el și găsește pentru noi un loc numai bun, pe o bordură. Concursul de mâncat chiftele.

Mulțimile se dau laoparte aplaudând și fac loc unui șir de chelneri care trec cărând tăvi uriașe cu chiftele spre un podium unde stau deja aliniați concurenții gata de luptă.

— Mă întreb cum se desemnează câștigătorul unui astfel de concurs, mă minunez eu privind fețele cu nimic ieșite din comun ale femeilor și bărbaților pregătiți să înghită mâncare suficient de multă cât să hrănească un sat întreg.

O femeie îmbrăcată în paiete ridică o pancartă, apoi încep, îndesând în gură cât mai multe chifle posibil, pe care le împing în jos pe gâtlej cu sticlă după sticlă de apă. Mulțimea înnebunește, îi încurajează frenetic, iar eu privesc, în timp ce concurenții se îndoapă, având pe bărbii și pe tricouri cantități variate de sos. E nebunie în toată regula, o sărbătoare plină de viață a acestui colț italian din New York.

Apoi cumpărăm shoturi de limoncello și tăvițe de carton pline cu *zepolle* fierbinți și dulci. Ne dăm laoparte de pe trotuar și ne adăpostim în ușa unui magazin închis, în timp ce se deschid cerurile.

— Trebuie să recunosc că a fost distractiv.

Mă sprijin cu spatele de oblonul tradițional din lemn. Simt cum mă cuprinde fierbințeala, probabil din cauza alcoolului care îmi ajunge în sânge.

— Încep să te cunosc, Iris Raven. Mâncarea e formula magică pentru a te scoate din apartament.

Bobby se întoarce cu spatele la ușă.

— Voi găsi mai multe aventuri culinare la care să participăm.

— Dacă seamănă cu asta, poți conta pe mine.

Probabil că nu voi mai avea nevoie de mâncare o săptămână de acum înainte, dar, cu toate astea, mai iau un *zeppole*, care mi se topește în gură, și îmi scutur zahărul de pe degete. Bobby își scoate telefonul din buzunarul de la spate al jeansilor și, în momentul în care se apleacă să culeagă de pe jos un pachet cu gumă de mestecat care i-a căzut, dă la iveală ușa din sticlă pictată a magazinului. Rămân complet nemișcată și mă holbez la ea cu capul înclinat, pentru că mi se pare oarecum familiară. Sunt sigură că am mai văzut-o undeva, dar nu îmi dau seama unde.

— Ce-i aici?

Îmi acopăr lateralele feței cu mâinile, ca să văd mai bine, și mă uit pe geam. Înăuntru e întuneric, dar disting podeaua cu dale albe și negre, precum și scaunele vișinii din piele, aliniat lângă teighea.

— Gelateria Belotti, spune el fără să-și ridice ochii din telefon. Mă mir că au închis în timpul sărbătorii. Mereu e coadă la ei.

Îl privesc cu neîncredere.

— Înghețata lor e la fel de bună ca a mea?

— Cum ar putea să fie?

Suspinul lui e absolut teatral.

— Dacă aș însemna ceva pentru tine, mi-ai da voie să o adaug în meniul restaurantului.

— N-ai să vezi așa ceva, îi răspund.

Râd, cu ochii încă la ușa prăvăliei. Bobby e persoana la care țin cel mai mult în perioada asta, dar n-o să servim rețeta de gelato a mamei la Very Tasty Noodle House. Nici la bistroul Katz, ca să fiu mai precisă. Nici în sălile elegante de la Plaza, nici măcar dacă bucătarul-șef se pune în genunchi în fața mea și mă imploră. Mama a fost un spirit liber și boem, care avea în permanență o lumină jucăușă în privire, dar avea o singură regulă care nu putea fi încălcată niciodată. E vorba despre rețeta ei de gelato de vanilie. Era un secret care nu putea fi dezvăluit niciunui alt suflet. E cea mai bună gelato de vanilie din lume și va fi întotdeauna refugiul meu. Mi-o făcea de când eram copil, până când am crescut și am ajuns femeie în toată firea. O mâncam din bolurile ei vechi, roz, din melamină. Apoi, după ce s-a îmbolnăvit, eu am fost cea care îi făcea ei gelato, până când a ajuns să fie singurul fel de mâncare pe care stomacul ei îl mai putea tolera. Apoi a devenit mai mult o amintire decât un gust. Ținea ochii închiși, iar eu ridicam lingura către buzele ei arse și chiar și cantitatea cea mai mică de gelato de pe lingură era suficientă să-i aducă un zâmbet slab pe buze.

Am deschis telefonul și am fotografiat ușa, deși aproape că nici n-ar fi fost nevoie, pentru că e ușor de ținut minte. Rama îngustă din mahon încadrează o foaie de geam cu muchiile rectangulare, pe care a fost picată manual o cupă de înghețată cu dungi verzi și cireșe în vârf și cu o linguriță în culori stridente, înclinată într-un unghi nefiresc. Culorile

sar în ochi, proaspete, de parcă ar fi fost pictate cu o zi înainte, deși totul emană o atmosferă inconfundabilă de stil mai învechit.

— Gata, cred că am terminat, îi spun eu în timp ce arunc o ultimă privire spre ușă. Dacă mai mănânc ceva, leșin.

— Mergem acasă?

Bobby îmi oferă brațul și ieșim de la adăpost în mulțime, încercând să ne ferim capetele de ploaie.